

ชายคนเดียว : โดยชนัญญ์ อารยสมโพธิ์ ผลงานประติณกลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง
หมวดหมู่ กลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง , 31 กรกฎาคม 61

เรื่องราวของ "ชายคนเดียว" และ "เทอร์โบ"

สุนัขสุดที่รัก.....ของเขา

จาก ชนัญญ์ อารยสมโพธิ์ เรื่องชายคนเดียว

เทอร์โบกระโดดใช้ขาหน้าทั้งสองเกาะขอบบ่อ แล้วชะงักหน้าลงไปใบบ่อน้ำ เอียงหน้ามองผิวน้ำซึ่งกำลังสะท้อนใบหน้ายาว แผลม หูตั้งสีน้ำตาลเข้มสองของมัม ถัดไปคือใบหน้าชูบอมของชายคนหนึ่ง เขามวดคิ้ว สายตาเลื่อนลอย ก่อนจะหันมามอง เทอร์โบ แววดาโคกเศร้าเปลี่ยนเป็นสงสัย เทอร์โบกระดิกหาง เงยหน้าจากบ่อน้ำจ้องมองชายคนนั้น ชายผู้ซึ่งมีแขนขาเพียงข้างเดียว

ชายแขนข้างเดียวหันมองเทอร์โบก่อนเดินห่างออกไปใบบ่อน้ำ เทอร์โบมองกลับลงไปใบบ่อน้ำนั้นอีกครั้ง อยากรู้เหลือเกินว่าชาย แขนเดียวมองหาสิ่งใดในมวน้ำซึ่งมีอาจประมาณคางมด มีคิมิต และเว้งว่างนั้น

“โฮ่ง อัง ” เทอร์โบเห่า มีเพียงเสียงของมันเองที่สะท้อนกลับมาอย่างแผ่วเบา มันรีบวิ่งตามชายแขนเดียวไป

เทอร์โบเคยได้ยินเรื่องของชายแขนเดียวผู้นี้มาตั้งแต่มันจำความได้ แม่ของมันเคยเล่าให้ฟังว่า ในดินแดนอันไร้ลับท่าไกลมี ชายแขนเดียวผู้หนึ่งออกเดินทางท่องไปทั่วโลกเพื่อตามหาแขนที่หายไปหนึ่งข้าง ทว่าเขากลับพบว่าเขาไม่อาจหาแขนที่หายไป นั้นได้พบ เขาจึงเสาะหาหนทางเพื่อหลีกเลี่ยงความจริงและความเจ็บปวด และเขาเข้าใจว่าความตายจะพาเขาเดินทางออกไกล ห่างความจริงและความเจ็บปวดนี้ เขาจึงเสาะหาวิธีฆ่าตัวตายที่ดีที่สุด “วิธีฆ่าตัวตายที่ดีที่สุดคืออะไร ?” เทอร์โบสงสัย ฆ่าตัว ตายคืออะไร ฆ่าตัวเองให้ตาย ฆ่าตัวอะไรในตัวเราให้ตาย หรือฆ่าอะไร เทอร์โบสงสัยหลายสิ่งรวมถึงสงสัยว่าชายคนนี้ใช่ชาย แขนเดียวกับที่แม่เล่าหรือเปล่า แต่สุดท้ายความสามารถที่เทอร์โบจะถามแม่ได้เพราะแม่ของมันตายจากไปนานแล้ว ก่อนที่มันจะ กลายเป็นหมาจรจัดซัดเซพเนจรไปตามเมืองต่าง ๆ อย่างทุกวันนี้

ชายคนนั้นเดินเข้าสู่หมู่บ้าน หายลับไปในประตูของห้องเช่าเก่าแก่ เทอร์โบมองตาม ถอนหายใจก่อนทั้งตัวลงหน้าประตูบาน นั้น เอาหน้าแนบกับพื้นและหลับไป

เทอร์โบลืมนึกตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ฟ้ามืดสนิท มีเพียงดวงไฟไม่กี่ดวงที่ส่องสว่างอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้ ชายแขนเดียวเดิน ออกมาจากประตู เทอร์โบวิ่งตามเขา อยากถามเขาว่าเขาค้นพบสิ่งที่ตามหาหรือยัง เขาเดินไปจนสุดทางถนนก่อนเลี้ยวเข้าซอย เล็กข้างทาง เทอร์โบไม่อาจตามเขาไปได้ เพราะมันได้กลิ่นอาหารลอยมาจากถังขยะ เทอร์โบหยุดที่กองถังขยะคุ้ยหาอาหารที่ ส่งกลิ่นหอม อาจจะนำไปนิตแต่ก็อร่อยดี ต่อชีวิตให้ยืดยาวไปอีกวัน

“เฮ้ . . .” หมาประจำซอยส่งเสียงเล็ดไรรพิน เทอร์โบเงยหน้าจากเศษกระดูกไก่ทอด ไม่มีใครยืนอยู่ มันเอียงคอไปทางขวามือจึง เห็นหมาตัวโตยืนยิงพินอยู่ เทอร์โบรีบวิ่งเปิดแน่บออกมาจากกองขยะนั้น หัวท้องหิวเดินล่องลอยไปตามถนน มันเดินไปตาม ทางที่เห็นว่าชายแขนเดียวเดินไป แต่คงสายเกินไปเสียแล้วที่จะรู้ว่าเขาไปหยุด ณ ที่แห่งใด มันเดินไปตามทางจุกเฝ้าดมกลิ่น อาหาร ส่วนสายตาก็คอยสอดส่องหาชายแขนเดียว เริ่มตึกแล้วตอนที่มันเดินมาถึงจัตุรัสกลางหมู่บ้าน ร้านรวงต่าง ๆ เริ่มปิดไฟ มีเพียงไม่กี่ร้านขายมิดที่ยังเปิดไฟสว่าง แล้วใครคนนั้นคนที่มันตามมาก็ปรากฏชัดในดวงตาของมัน ชายแขนเดียวยืนคุยกับ เจ้าของร้านขายมิดด้วยหน้าตาเคร่งเครียด เทอร์โบดีใจวิ่งไปหยุดที่หน้าร้านนั้น มันจ้องเข้าไปในร้าน มิดหลากหลายชนิดเรียง รายอยู่บนเคาน์เตอร์ ชายแขนเดียวเพ่งมองมิดต่าง ๆ ด้วยท่าทางจริงจัง ส่งเงินให้เจ้าของร้าน เจ้าของร้านมิดจึงมอบกระดาษ แผ่นหนึ่งให้เขา ก่อนเขาจะเปิดประตูออกมาจากร้าน เสียงกระดิ่งที่ร้านดัง กรังกรัง ชายแขนเดียวเก็บกระดาษแผ่นนั้นลง กระเป๋ากางเกง เดินกลับบ้านเช่าเก่าแก่ เทอร์โบวิ่งตามเขาไป เขาเหลือบมามองเทอร์โบ มันกระดิกหาง แววดาร่าเรียงอยากรู้จัก อยากรู้ อยากเห็นจ้องเข้าไปในดวงตาเศร้าคู้้นั้น เทอร์โบอยากถามชายคนนี้เหลือเกินว่าเขาค้นพบสิ่งที่ตามหาแล้วหรือยัง

“หิวไหม” ชายแขนเดียวหันมาพูดกับเทอร์โบ “ไม่มีอาหารเลย” เขาส่ายหน้าก่อนเดินจากไป

เทอร์โบวิ่งตามเขาไป นอนอยู่หน้าประตูบ้านเช่าเก่าแก่หลังนั้นเหมือนเมื่อตอนกลางวัน

เทอร์โบตื่นแต่เช้าตรู่ หอบท้องหิวโซเดินโตะเต้ไปจนถึงตลาด เช้านี้คงมีเศษอาหารให้มันประทังชีวิต หม่าอ่อนแอซีแพ้อย่างมัน ไม่กล้ากัดกับใคร ไม่มีความสามารถพอจะไปแย่งอาหารมาจากใครได้ มันเดินลึกเข้าไปถึงหลังตลาดที่ที่เด็กคนผิวกึ่งนั่งพักเหนื่อยกัน

“ผู้ชายคนนั้นนั่นแหละ” เสียงเด็กคนผิวกึ่งคนหนึ่งพูดขึ้น

“คนไหน”

“คนที่แขนขาด” เทอร์โบหยุดฟังตอนที่เด็กคนผิวกึ่งพูด

“เขาเสียแขนข้างหนึ่งไปเพราะอะไร ไม่มีใครรู้ หลังจากแขนขาดเขาก็เปลี่ยนอาชีพจากนักเขียนเป็นนักตามหา..”

“ไป ๆ ๆ ไอ้หมา เกะกะทางเดินจริง ๆ” เทอร์โบวิ่งหนีตอนที่ใครสักคนใช้เท้าถีบตัวมัน

มันวิ่งหนี และนึกถึงชายแขนเดียว ป่านนี้เขาจะทำอะไรอยู่ เทอร์โบเปลี่ยนใจไปบ้านเช่าเก่าแก่ ลัดเลาะไปตามถนน พยายามหลบเสียงแก๊งหมาประจำซอยต่าง ๆ จนมาถึงหน้าประตูบ้านเช่าเก่าแก่ มันถอนหายใจด้วยความหิวและความเหนื่อยล้า ความหิวทำให้มันเหนื่อยเพิ่มมากขึ้น มันทิ้งตัวลงนอนหน้าประตู คางราบไปกับพื้น ฝ่าเวลาที่จะได้พบกับชายแขนเดียว และมันก็ผลอกลับไป

เนิ่นนาน รวากับว่าล่องผ่านมาแล้วหลายรุ่งเช้า เทอร์โบครึ่งหลับครึ่งตื่น ขณะที่พระอาทิตย์ตั้งตรงอยู่บนศีรษะ มันเห็นชายแขนเดียวเดินมาตามถนน ใบหน้าซูบผอมของเขาดูซูบผอมยิ่งกว่าเดิม ริ้วกึ่งวลฉาบทับทุกส่วนของใบหน้า ดวงตาเหม่อลอย คิ้วขมวด ปากแน่นสนิท เทอร์โบไม่อาจรู้ได้ว่าเขาไปที่แห่งใดมา มันมองดูเขา แหวดาสดใสแม้ว่าจะรู้สึกอ่อนล้ามากก็ตาม ชายแขนเดียวมองมันด้วยสายตาสงสัย เพียงเสี้ยววินาทีดวงตาของชายแขนเดียวก็เปลี่ยนไป เขาเลิกคิ้ว และด้วยแววตาที่เทอร์โบไม่อาจคาดเดาความรู้สึก ชายแขนเดียวนั่งยองลงข้างมัน เขาวางเชือกเส้นใหญ่ลงบนพื้นก่อนจะออกเดินไปตามถนนอีกครั้ง ผ่านไปราวสิบนาทีเขากลับมาพร้อมถุงอาหาร กลิ่นหอมลอยอบอวลอยู่ใกล้จมูกของเทอร์โบ ชายแขนเดียววางไถ่อย่างไถ่หน้า จมูกเทอร์โบ ก่อนที่เขาจะหายลับไปหลังประตูห้องเช่าเก่าแก่พร้อมกับเชือกของเขา เทอร์โบกินไถ่นั้นอย่างรวดเร็ว นึกขอบคุณชายแขนเดียวที่ต่อลมหายใจให้มันอีกหนึ่งวัน

หลังจากวันอันร้อนระอุที่ชายแขนเดียวเอาไถ่อย่างไถ่ให้เทอร์โบ เทอร์โบก็ไม่ได้พบเขาอีกหลายวัน อาจจะเป็นเพราะหลายวันมานี้ฝนตกหนักตลอดทั้งวันทั้งคืน เขาจึงไม่ได้ออกมาจากห้องพัก เทอร์โบเผื่อรอเขาอยู่ มากกว่าการถามคำถามที่ค้างคา มันอยากขอบคุณเขา สำหรับอาหารมื้อนั้น หากไม่ได้เขามันหิวและตายไปแล้ว ขณะที่เทอร์โบกำลังจะผล็อยหลับไป ประตูบ้านเช่าเก่าแก่ก็เปิดออก ชายแขนเดียวกับสีหน้ากึ่งวลของเขา ออกเดินไปตามทาง เทอร์โบวิ่งตามเขาไป เส้นทางนี้มันคุ้นเคยดี มันคือทางไปบ่อน้ำ

ชายแขนเดียวมองดูแขนของตนเองที่มีเพียงข้างเดียว หน้าตาของเขาเศร้าสร้อย แขนเพียงข้างเดียวที่เหลืออยู่ทำให้เขาดีใจที่อย่างน้อยเขาก็ยังมีแขน มีมือไว้ใช้ทำนุ่นนี้ได้ หรือเขาเศร้าที่เหลือแขนเพียงข้างเดียว และต้องเสียแขนอีกข้างหนึ่งไป เทอร์โบก็สุดจะรู้ได้ มันเฝ้ามองเขาอย่างเงิบงัน สีหน้าเศร้าสร้อยของชายแขนเดียวเปลี่ยนเป็นมุ่งมั่นทว่ากลับมีน้ำตาไหลออกมา เขาเดินไปใกล้บ่อน้ำ ท่าทางของเขาเหมือนกับคนที่กำลังจะกระโดดลงไปในนั้น เทอร์โบวงยง มันเดินไปใกล้ชายแขนเดียวแล้วมองลงไปใต้น้ำ มันเอียงคอ ตาของมันสบกับตาของชายแขนเดียว ในตอนนั้นเองที่ชายแขนเดียวสังเกตเห็นว่าเทอร์โบสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเพียงข้างเดียว ชายแขนเดียวทรุดนั่งลงที่ข้างบ่อน้ำ เขาร้องให้ ร้องให้จนตัวโยน เทอร์โบเดินเข้าไปใกล้เขามากยิ่งขึ้น ความรักฉวยจับบนดวงตาเพียงข้างเดียวที่มีมันอยู่ ชายแขนเดียวใช้มือเพียงข้างเดียวที่เหลืออยู่ของเขาลูบหัวเทอร์

โบ มั่นกระดิกหาง ชายแชนเดียวส่งยิ้มให้เทอร์โบ เป็นครั้งแรกที่มันเห็นรอยยิ้มของชายแชนเดียวแม้จะเป็นรอยยิ้มที่บางเบา และเหนื่อยล้าเต็มทีก็ตาม วินาทีนั้นเองเทอร์โบคิดว่า ชายแชนเดียวคงได้ค้นพบสิ่งที่เขาตามหามาเนิ่นนานแล้ว

#feedDD #MASS